

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

הסובייטי ובמימשל הקומוניסטי באפגאניסטאן) כוודאי מסורים לעניינם לפחות כמו ששרי ממשלת ישראל מסורים לענייננו, אבל כאשר אחד מראשי המוג'אהדין הצליח, בסוף השנה, לשים את ידו על טנק רוסי חריש מסוג ט-62, שעליו רבו הקופצים, והוא נמכר לבסוף לאחת ממדינות נאט"ו תמורת 80 אלף דולר — שאותם ייעדו המוג'אהדין לקרן רכישת הנשק שלהם — לא התאפק אותו ראש מוג'אהדין והרים כמה מאות דולרים מן ה-80 אלף ונסע למסעינופוש באי הוואי, כטרם ישוב לפעילותו בהררי אפגאניסטאן. שימעון צור, תל-אביב.

הבארנויות דורותי דבורה הדרוטשילד מתה כמה שבועות מוקדם מדי. אני בטוח שלא היתה בחיים בימים אלה והיתה שומעת מה שקורה כשרמות-דבורה, המושב בגליל הנושא את שמה, שהמעקלים עומדים כפתח בתי, היא היתה משנה את צוואתה ובמקום לצוות את רכושה למוס"י אוניס, היתה עושה להצלת המושב הנושא את שמה מידי הנושים וכונסיהנכסיהם. יוסי הרניש, עפולה.

פטמות מירחיות

עוד על הצגת פטמות-שדיים ברבים («עניין של פטמות», העולם הזה 4.1.89 והלאה).

אם רוצים להוכיח שפטמות חשופות זה דבר יפה, אין טעם להביא ציור של שתי אחיות צרפתיות דלות-בשר, כפי שנעשה בהעולם הזה האחרון. הלא באותו מוסיאון, הלובר בפאריס, מצוי ציורו המפורסם של ז'אן-אוגוסט אינגר

קיסר אליבנאח

על מין צאצאיו של הירוהיטו המנוח («תמרוזים», העולם הזה 11.1.89). זה נכון שלהירוהיטו, קיסר יפאן המנוח, היו חמישה ילדים, אבל לא שלוש בנות ושני בנים, אלא ארבע בנות ובן אחד. הבן, כיום הקיסר אקהיטו, היה בן-הזקונים של

„בית-המרחץ התורכי“
נשות האצילים לא כל כך התפעלו

הקיסר והקיסרית, שכבר נואשו מיוש-עצור אחרי ארבע בנות בזאת אחר זאת, וכשאקהיטו נולד סוקיטו, לפני 55 שנה, היתה השימחה רבה ולא רק אצל הקיסר. גם אצל הקיסרית, שחששה במשך השנים מאוד מהצלחת לחציהם של אנשי החצר הקיסרית, שהציעו להירוהיטו לקחת פילגש ובלבד שתלד לו יורש-עצור.

דליה עינן, הרצליה

רעננה איננה אשקלון

על מקום כהונתו של נבחר מוניציפלי פאלי («קשה לסלק ראשי-ערים», «תשקיף», העולם הזה 4.1.89).

חיים בן-חיים איננו ראש עיריית אשקלון ובכ"ל, כיום, איננו ראש-עיר. הוא יהיה, לבטח, אחרי הבחירות הקרובות, ראש עיריית רעננה. כיום חיים בן-חיים הוא ממלא-מקום וסגן ראש עיריית רעננה ומועמד נבחר של מפלגת-העבר דה לראשות העיר. מכאן שלא ערק משורות מיפי לגת-העבודה וכוודאי שלא הקים רשימה עצמי אית.

מאיר גזית, תל-אביב

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לפנות במי-לפון — 232262 (03) בפקסימיליה — 245242*9723 מנוי 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

חומצה גסה

על פנייתו של פרקליט לבכירים («כלב מזן פודל», «אנשים», העולם הזה 11.1.89).

מה קרה ליורם שפטל? האם החומצה שהותזה בפניו פגעה בו כל כך עמוק? מניין הוא נוטל את גסת-הירוח הוא, לפנות לסגן ראש-הממשלה ולהשוותו לסוס, לפנות לסגן שר-האוצר ולהציע לו רצועת-פידול? רעיה שורש, נבתיים

טנק הנופש

על ההנאות המצחיקות שביקשו ל-תקצב במשרד-האוצר («הממשלה», העולם הזה 11.1.89).

זה הכל עניין של היצר הרע. מי שהשילטון בידו מבקש ליהנות גם מהנאות קטנות (יחסית). רוצים רוגמה לאי-ישראלית? בבקשה: ראשי המוג'אהדין (לוחמיההחרות ככיבוש

קווא י'ק'

להוכיח" שהעולם הזה חרל מלהיות עיתון לר- (חם).

אלמלא נכנע הצנזור, יתכן שהיינו משיגים כבר אז כבג"ץ את ההחלטה ההיסטורית, שהושגה השבוע בעיקבות עתירת המקומון העיר, בעניין ראש-המוסד.

החלטתו של בית-הדין-המשפט העליון הוא תמרוז בדרכה של מדינת-ישראל אל הופש-העיתונות — הופש שאינו מובטח כשום חוק, ושנרמס לא אחת בהחלטות קודמות של בית-הדין-המשפט העליון. לשופט אהרון ברק ולעמיתיו מגיעה תורת הקהילה התיקשורתית והמדינה כולה. הם עשו מעשה גדול, כהטילם מיגבלות חמורות וברורות על הצנזורה.

יש לראות את ההחלטה גם על רקע ההתפתחות הכללית. מדינת-ישראל של 1988 אינה עוד המדינה של 1958. דור חדש מתייחס בצורה שונה לתופש-העיתונות. בית-הדין-המשפט העליון צועד עם הזמן — וגם קצת לפניו.

חיילת מסתרקת

שבוע שעבר סיפרתי את הסיפור על

הכתבה נגד גיוס-החובה של הבנות, שפירסמו בינוני 1950. כראש הכתבה הופיע תצלום של חיילת מסתרקת, ועליה במיוחד יצא הקצף של הרמטכ"ל. העיצומים שהטיל עלינו המטכ"ל, הנמשכים עד היום, נומקו בתצלום זה.

בשבוע שעבר, למחרת הפירסום, טילפנה אלי אשה והציגה את עצמה כבחורה שכתצלום. שמה בטי זברי, והיא כיום מזכירתו של עוזי ברעם, מזכ"ל מפלגת-העבודה.

וכך סיפרה על התצלום ההוא: צוות העולם הזה (או קראנו לזה «חוליית-כיסוי»), ובו הצלם מקסים סלומון ואני, באו לבסיס השלישית הראשית, ששכן אז כיפון, כדי לצלם. מפקד-המחנה שיתף עימנו פעולה. הוא הטיל על בטי להצטלם, מפני שהיתה החיילת הכי יפה בבסיס.

לבטי היו שערות ארוכות, רבר שהיה אז אסור בצה"ל. המפקד ביקש ממנה לקשור אותן בקוקו. לקראת הצילום הסתרקה בטי, כדרכה של כל אשה המקפידה על הופעתה. הצלם עמד באותה שעה על כסא. כשראה את בטי מסתרקת, מיהר לצלם אותה מלמעלה. התמונה המחוישה את התוהו של המאמר, שיש אבטלה סמוייה במישי-רדי-צה"ל.

לא ידעתי מה זה פלש, אמרת בטי, ולכן לא ידעתי בכלל שהוא צילם אותי.

אחרי פירסום התמונה «היתה ממשוכה». המ"ד פקד הגן על החיילת שלו, והיא לא נשאלה מעולם מה קרה. צה"ל פשוט קבע שהעולם הזה פירק את התצלום. ידיו, שנטה להתקפות-זעם פרועות, השתמש בתצלום כדי להטיל עלינו חרם.

כפי שסיפרתי, לא התצלום עצמו גרם לחרם זה, אלא ה«חוצפה» שלנו לסרב לבקשתו האולטימטיבית של רוב-צה"ל שתבע לגנוז את הכתבה כולה. בכך שברנו טאבו, שהיה עד אז קדוש ומקדש. לא היה אז עיתון אחר בארץ שלא קפץ לדום וציית כאשר קצין-צה"ל תבע ממנו לפרסם משהו או לגנוז משהו.

במשך הרבה שנים לחמנו לברנו במערכה זו, בשבוע האחרון, כאשר קיבל בית-הדין-המשפט העליון את העתירה של המקומון העיר נגד הצנזור, והתיר פירסום פרטים על המוסד, תגנוז את ניצחוננו. התפיסה שדגלנו בה כבר ב-1950 אושרה עתה על-ידי בית-הדין-המשפט העליון של המדינה. זה לקח הרבה זמן, והמאבק היה יקר מאוד, אבל זה היה כדאי.

חיילת בטי זברי (1950)
המפקד בחר ביה

לעשות כאוות-נפשן, שאין עליו שום מיגבלה. גם הטענה היחידה שיכלה להיות נגדו — שהוא נוהג בשרירות, ומפלה בין עיתון לעיתון — לא עמדה בבית-הדין-המשפט. נקבע כי הצנזור יכול לשנות את דעתו תוך כמה דקות ולטעון כי מערכת-השיקור לים שלו השתנתה.

אחרי החלטה זו לא פנינו במשך שנים רבות לבית-הדין-המשפט העליון כדי לקבל סעד נגד הצנזורה. ידענו שאין לכך סיכוי.

אולם הזמנים השתנו, וכי-1984 הודענו לצנזור שאנחנו עותרים נגדו לבג"ץ. זה היה בעיקבות הפרשה של האוטובוס בקו 300. הצנזור אסר עלינו לפרסם את התצלום המכריע, שבו נראה אחר החוטפים בעורו בחיים, כשהוא מובל מן האוטובוס.

הודענו לצנזור שאנחנו רואים בפירסום תצלום זה חובה מצפונית עליונה, ושאל לא יתיר את התצלום לפירסום, נפנה מייד לבג"ץ. במיקרה זה נכנע הצנזור, התצלום פורסם — וכך פוצצה הפרשה.

(עד היום מתעקשים שונאי העולם הזה לייחס את הפיצוץ הזה לכל מיני עיתונים אחרים, כדי